

Skórcz, dnia 7 czerwca 2023 r.

SG.152.1.2023

W odpowiedzi na petycję z dnia 27 marca 2023 r. w sprawie przystąpienia do Sojuszu Pokojowego i o potwierdzenie sprzeciwu na polaczenie Polski i Ukrainy w jedno państwo uprzejmie informuję, iż:

uznają petycję za bezzasadną.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.): "Rzeczpospolita Polska strzeże niepodległości i nienaruszalności swojego terytorium, zapewnia wolności i prawa człowieka i obywatela oraz bezpieczeństwo obywateli, strzeże dziedzictwa narodowego oraz zapewnia ochronę środowiska, kierując się zasadą zrównoważonego rozwoju".

Jak wskazuje *M. Saffan, L. Bosek* (red.), *Konstytucja RP. Tom I. Komentarz do art. 1–86*, Warszawa 2016: "Ochrona integralności terytorialnej państwa polskiego to cel państwa wymieniony w art. 5. Jego sformułowanie jest następstwem określonych wydarzeń historycznych będących udziałem Polski, takich jak rozbiory między trzy mocarstwa w drugiej połowie XVIII r. oraz podział dokonany paktem *Ribbentrop-Mołotow* z 23.8.1939 r. Aneksja części lub całości terytorium jednego państwa przez inne państwo stanowi zagrożenie dla egzystencji tego pierwszego i może prowadzić – jak dowodzi nie tylko przykład Polski – do utraty państwowości. Nie dziwi zatem fakt, że strzeżenie nienaruszalności terytorium zostało wymienione jako jeden z pierwszych celów państwa w treści art. 5. Nienaruszalność granic państwa polskiego zapewniają Siły Zbrojne (art. 26 ust. 1), a ponadto na straży nienaruszalności i niepodzielności terytorium państwa stoi Prezydent (art. 126 ust. 2). Terytorium – obok ludności oraz władzy politycznej – jest jednym z elementów definiujących państwo w prawie międzynarodowym (zob. art. 1 Konwencji o prawach i obowiązkach państw przyjętej w 1933 r. w Montevideo). Państwo jest "organizacją polityczną ludności określonego terytorium, sprawującą władzę polityczną na tym terytorium" (*K. Wojtyczek, Przekazywanie kompetencji państwa*, s. 32). Naruszenie terytorium państwa każdorazowo musi być zatem postrzegane jako zagrożenie dla bytu państwa. Państwo, które traci terytorium nie tylko bowiem traci niepodległość, ale również przestaje być państwem w rozumieniu prawa międzynarodowego. Zasada nienaruszalności i niepodzielności terytorium państwa polskiego wyklucza możliwość

odłączenia części tego terytorium, czy to w celu utworzenia nowego państwa, czy to w celu przyłączenia go do państwa już istniejącego. To oznacza, że "Konstytucja zakłada istnienie państwa w granicach zastanych przez prawodawcę konstytucyjnego w chwili jej ustanowienia" (*K. Wojtyczek*, Przekazywanie kompetencji państwa, s. 36; podobnie *L. Garlicki*, Polskie prawo konstytucyjne, 2006, s. 58)".

Należy podzielić również stanowisko *B. Banaszak*, Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz. Wyd. 2, Warszawa 2012: "Normatywnym wyrazem tej zasady jest Konstytucja, a w szczególności postanowienia preambuły, art. 2, art. 4, art. 5, art. 8, art. 90, art. 104 ust. 2 i art. 126 ust. 1, w świetle których suwerenność Rzeczypospolitej wyraża się w nieprzekazywalnych kompetencjach organów władzy państwowej, stanowiących o tożsamości konstytucyjnej państwa. Zasada suwerenności została odzwierciedlona w Konstytucji nie tylko w postanowieniach Preambuły. Wyrazem tej zasady jest samo istnienie ustawy zasadniczej, jak również istnienie Rzeczypospolitej jako demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji). Artykuł 4 Konstytucji stanowi, że władza zwierzchnia "należy do Narodu", co wyklucza jej przekazanie innemu zwierzchnikowi. W myśl art. 5 Konstytucji Rzeczypospolita strzeże niepodległości i nienaruszalności swojego terytorium, zapewnia prawa i wolności człowieka i obywatela. Postanowienia art. 4 i art. 5 Konstytucji w związku z Preambułą wyznaczają fundamentalny związek suwerenności oraz zagwarantowania konstytucyjnego statusu jednostki, a zarazem wykluczają wyrzeczenie się suwerenności, której odzyskanie jako przesłankę stanowienia o sobie przez naród Preambuła do Konstytucji potwierdza" (wyr. z 24.11.2010 r., K 32/09, OTK-A 2010, Nr 9, poz. 108)".

Wobec powyższego nie jest możliwe uznanie petycji za zasadną.

Sławomir Czechowski